Det som lever i skymning

Utvalda dikter och sånger 2005-2017

av

Lars Larsen

Förord

I fjorton år har jag nu diktat, ända sedan jag var aderton år gammal. Det har resulterat i en enda utgiven diktsamling, ”Över floden mig”, på eget förlag 2007, men därtill många små handskrivna minidiktsamlingar, och andra diktsamlingar som numera många bara finns på nätet och i min minnessticka. Den här diktsamlingen är ett försök att samla de bästa dikterna och sångerna från fjorton diktande år, och likaledes de som kan sägas karaktärisera mig som poet. Mitt långa kärleksförhållande till Moder Natur kan sägas utgöra ramverket, från mitt giftermål med tallen Shekina 2005 till mitt nuvarande anarkoprimitivistiska avståndstagande från civilisationen; mitt äktenskap med naturen är den röda tråd som väver min diktning till en åskådlig helhet. Men även min religiösa bakgrund skymtar fram här och där, samt min nuvarande ateistiska livsåskådning. Jag har plockat dikter från båda dessa håll. Min tid som hemlös skymtar också fram i hur jag diktar om de hemlösa. Mitt liv är så invävd i denna diktsamling att den kan ses som en ”liten lyrisk självbiografi”, för att låna undertiteln till Andras Björstens senaste diktsamling.

Med denna diktsamling vill jag också slå ett slag för den romantiska diktningen, som jag anser vara undervärderad av den litterära eliten idag, främst naturromantiken. Och jag vill slå ett slag för den rimmade dikten, som finns med här och där i samlingen, och som jag menar också är undervärderad idag. Jag vill även lyfta fram den förståeliga, folkliga diktningen, i motsats till den nu (bland eliten) så populära obegripliga, oläsliga poesi som de stora förlagen så ofta ger ut, dock utan att väja för det avancerade och experimentella. Jag har också med vissa svårförståeliga dikter, men är de vackra (vilket jag hoppas de är), gör det inte så mycket att de är svårförståeliga, vilket man sällan kan säga om mycket av den oläsliga poesi som ges ut idag. Jag vill fortsätta arvet från Gunnar Björling, som visat att svårförståelig poesi inte behöver vara oläslig, utan kan vara mycket vacker, ja rent estetiskt tilltalande och lättförståelig.

Så till slut ett tack till mina vänner Gunnel Arvidsson, Andreas Björsten, István Molnár och min flickvän Titti Spaltro för värdefulla synpunkter på diktsamlingen.

Lars Larsen, Gotland den 27.6.2017

Dikter

Det som lever i skymning

det finns en daggdroppe kvar på lövet
den faller
tungt ner på skymningens trolska fiol
glider mjukt ut över strängen
och den spelar färger och sagor ut över himlen

det dagas
det barnas på rosa kvällshimmel

ett barn lever bara om natten
när verkligheten är tyst som en sovande svan
och borrar sin skarpa näbb in under sin milda vinges skydd

en daggdroppe lever av natten

det spröda i människan lever
av några få ögonblick
då tårar skymmer blicken

Ordspillrorna

(tillägnad István Molnár)

Mor Natur, fastän ej någonsin
med civilisationsspråk ditt väsen kan beskrivas
så låt mig dock med spillrorna av min
fåfängas grymma mur få leka, trivas.
Hur kan jag någonsin från dem mig gömma,
de ligger ju utspridda överallt
nu efter att jag skådade din ömma
uppenbarelses vulkaniska gestalt.

Låt mig med dessa ordspillror få leka!
Helt tills de vittrar sönder av sig själv.
Mitt i sin fulhet vill jag dem dock smeka
djupt ner i en förlåtelsens älv.
Det är där de helst skall dö, när varje minne
av förlåtelsen sin uttydning har fått
och inte värker längre långt därinne
men har gråtit färdigt för gott.

När växtsaft blandas med blod

Shekina –
min älskade Natur
gömd i en liten tall:

när jag idag gifter mig med dig
är det bara som i andra bröllop på vår jord –
en ringa bekräftelse på det som varit
för oss – det som alltid varit
ty alltsedan jag blev sådd i ditt liv
har vi varit varandras väsensflöden

Shekina –
när jag idag gifter mig med dig
gifter jag mig med allt du bär i ditt bröst
jag gifter mig med dina fåglars kvitter
jag gifter mig med dina alkoholisters helvete
jag gifter mig med dina spädbarns joller
jag gifter mig med dina fångars världsångest
för att bära det i mitt eget bröst
som det det är –
mitt

men bara som i andra bröllop på vår jord –
en ringa bekräftelse på det som varit
för oss – det som alltid varit
ty alltsedan jag blev sådd i ditt liv
har din världs kvitter och ångest varit mina cellers källflöden
mina cellers bäcksaft rinner ut ur ditt hjärtas hav
för att kvittra och gråta dina fåglar och alkoholister
tillbaka in i havet

själv en av dem, en fågel och en alkoholist
- som en fri arm bunden till en länkad arm -
kvittrar jag blott efter att ha gråtit dina alkoholisters väsensgråt

Shekina –
när jag idag gifter mig med dig
blir våra bröllopsringar nyckelknippet
att öppna mitt medvetandes sluss
för alla de salta och söta tårehav
som alltid strömmat mellan våra cellers stränder

ty när växtsaft blandas med blod
är ditt öde för evigt mitt öde

jag säljer min odödlighets ståt
och går för att vissna med dig
och för att sjunga dina drömmande svanesånger

Sena i skogens skelett

min Älskade är gräsets ömhet för myrans fall

svingar jag mig upp på Din vårblicks lianer
hoppar jag ner i tusen galaxers mjuka mossfamn
med Dina fingrars jubel mot mina nakna tår

sena i skogens skelett
darrar Ande av blåklockans muskler

får barrens mångfald bli sambarytmen i min kropp
när jag dansar genom Dina skogar –
har Dina tallars famntag om kalfjället
blivit Ditt eget väsens famntag om mitt bröst

bygg Dina gömmande muskler om min kalla hårdhet
skälv mig mjuk och spänd som min flickas första kyss
väx över mig, att jag kan dansa
ut i Dina tusen musklers barr

August Blanches staty

Författaren August Blanches staty står där varje dag.
En förstelnad varelse, utan liv,
som påminner om att författaren inte finns mer.
Han har i alla fall inte guidat litteraturhistorikerna,
och rättat deras felaktigheter om honom i deras böcker.

Han är lika tyst som sin staty.

Hur härligt vore det inte att gästas av honom idag,
så han fick se på oss med sina 1800-talsögon.
Kanske han skulle fatta vad som händer,
Att det är på väg åt skogen.
Vi skulle behöva hans perspektiv,
en romanförfattares djupa perspektiv från fjärran tider.
Nu ser han bara på oss från sin staty,
en förstelnad blick, som säger:
En gång finns du heller inte mer.

Har du hört skogens tystnad?

Tystnad. Har du hört skogens tystnad?
Det är en levande tystnad, det är LIV!
Vad skogen är poetisk ändå!
Här har livet sitt centrum, inte i städerna.
Här sjunger naturen sina stilla, eviga sånger.

Välsignad vare djuret i varje människa

Välsignad vare du,
o sköra lilla djur i varje människa,
sköra lilla rädda djur som lider
under civilisationssystemets börda.
Allt för länge har du varit tvungen att gömma dig
skämmas över dig själv och din skörhet.
Välsignad vare du, som Lever
som är livslivets liv i varje människa
bakom den döda, förstelnade fasaden av civilisation,
välsignad vare du, o vilde i varje människa,
vilde som längtar efter sitt ursprung,
den ädle vilde som så länge har varit tvungen att gömma sig,
och som så har längtat efter att få uppenbara sig
på civilisationens ruiner.
Välsignad vare du,
o sköra lilla djur i varje människa,
du äger min beundran för evigt.

En dag i ditt liv

Du klamrar en stund, du sover en blund,
du vaknar och fifflar med väder och vind,
och allt som kan heta och samlas i lort.

Du tar dig en sump, du krafsar i rump,
du ramsar och hackar i tänder och klor,
och allt som kan hackas och skramlas i bur.

Du heter en stund, du stammar en stump,
du skruvar och bökar i böner och ting,
och allt som kan samlas och staplas i lort.

Du tar dig en mö, du fastar i kö,
du famlar och babblar i biblar och lort,
och allt som kan märkas och sättas i hatt.

Du tar dig en kock.

O LIV!

O LIV!
O du djuriska, levande Liv!
O du växtiska, växande Liv!
O levande berg och hav! O Liv!
Alltför länge har jag levt utanför dig,
levt i mitt huvud allena, utanför dig.
Jag bjuder in dig, o Liv, i min själ,
jag är trött på den levande döden
i civilisationen.
O LIV!
O du späda, hobbitaktiga liv!
Levande jord och mull!
Jag längtar till dig, och till den dag,
då jag slutligen ska förenas med dig,
och uppgå i all-livet, hel-livet.

Herdarna och Lammet

Vi hade sett på dem som våra undersåtar
och slavar.

Vi slog en av dem, när det inte lydde.

En gång på en vidsträckt äng
rymde den snabbaste av dem, ett ungt Lamm,
besatt av en avlägsen sång

vi hörde den också
och rymde efter, hack i häl

sömngångaraktigt,
som i okänt rike

följde vi sången
som försvann i natten.

Duvförsäljaren

Det var påskhögtid i Jerusalem, och jag stod
och sålde offerduvor på Templets förgård.

Jag hade en jättebur full med duvor.

Jag blev kissnödig, och bad min fru
bevaka duvorna medan jag gick bort
för att kissa. Jag tog pengarna med.

När jag kom tillbaka var alla duvorna borta.
Jag blev panikslagen, och visste
inte vad jag skulle göra. Min fru berättade
att någon galning hade släppt ut duvorna
medan hon var ivrigt upptagen
med ett samtal. Penningväxlarnas bord
låg omkullvälta.

Jag såg en här av vita duvor sätta sig
på Templets krön.

Mose hade kommit.

Förlåtelsens örn

Förlåtelsens örn
med hingstmajestätiska vingslag
- plötsligt avstannande i etern -
än en gång glidande
långsamt, lyssnande ner mot djupet
- en fiolstråks underliga bana
över en snyftande klyfta på Sherwoodkullens topp
en bana som får fiolträ, svärd och pilbågar
att huvudstupa rulla sig nerför branten
bara ljuset i den svarta klyftan är kvar,
och sakta stiger ljuset upp med örnens hemfärd
ett sånglikt ljus,
en evig ljus-sång om Befrielsen
sjungen av Förlåtelsens örn,
sjungen genom förgrovade våldsmän
av Sherwoodskogens ätt.

Trädets väsen

Trädet - vilket underligt väsen.
Så levande och vilt, så verkligt.
Trädet är ett levande väsen.
Kanske är det medvetet också, på något underligt sätt.
Men det lever så långsamt,
långsammare än sniglar,
den är en förebild för oss i långsamhet och djup.
Jag tror trädet är en livsnjutare,
som lever i nuet. Långsamt och djupt,
med djup verklighetsförankring.

Såga därför aldrig ner ett träd om du inte absolut måste.
Även det har lika mycket rätt att leva som du.
Och den är en för fin varelse för att lättsinnigt sågas ner.

Ode till löven en Novemberdag

Heja löven!
Göm er för gatusoparen!
Håll ut på gatan tills snön kommer
och räddar er!
Sprid ut er över asfalten,
och gödsla den
med ert fina väsen,
så att såret i naturen,
det stora sår som staden är,
kan börja läka!
Akta er för de nekrofila,
som ständigt river upp såret,
varje höst, när skorpan börjar bildas,
den fina skorpan av löv,
små änglar som dalar ner från träden,
och skapar liv där de går fram,
mull, grunden för allt liv på marken!
Heja löven!
Lägg era helande händer på staden,
sjung en sång för den
om urtidens mull och urskogar.
De som likt ett Eden

en gång täckte marken,
där livlöshet nu råder.

Höstpsalm

Och himlen är så skimrande klarblå över mig
som om höstkylan har rensat atmosfären
Och jag såg idag en fågel som fick djuret i mig
att tjuta som en varghonas unge

Och himlen är så djupklar som andevärlden är
Som om kylan gör den djupare än vanligt
Och schäfern som jag mötte i morse på min väg
Den visade mig djuriskt djupt intresse.

Och himlens blåa färg den har aldrig varit så
gränslöst vacker som den var denna morgon
Den gamla jätteeken i Sibeliusmuséets park
har väl återigen haft sin del i saken.

Fyra balalaikudikter

Balalaikudikten är en diktform påverkad av haikudikten, som jag uppfann kring 2011. Vitsen med den är att skriva en minimalistisk dikt med tre ord på tre rader, lite som den ryska balalaikan har tre kanter och tre strängar. Här kommer några diktprov:

Dödens
svarta
sol

* *

Sensuellt
handslag
mikroknull

* *

Loppans
mystiska
självuppfattning

* * *

Visionen av
materiens
verklighet

De hemlösa

De hemlösa
smyger omkring i civilisationen
som rådjur i skogen.

Deras ekologiska fotavtryck
går nästan inte
att avläsa.

Till en okänd poet

(tillägnad Andreas Björsten)

O, du skygge poet
som ej någonsin fick
vara med i de stora sammanhangen
fast du hemligen vet
att ditt liv och din dikt
kunde tävla med Fröding i rangen.
Du fick aldrig ditt namn
med på böckernas blad
fast du låg i deras famn
både natt och dag
fast du var som en Fröding i rangen
och var hemligen med i sammanhangen.

Döden nalkas

Döden nalkas
som det oändliga tomrummet
i kosmos.
Döden nalkas
som en mossig värme från urminnes tider.
Döden nalkas
som en Kristus som knackar på dörren
för att hålla nattvard med mig
på naturens underliga sätt.
Döden nalkas,
hon frågar inte om lov.
Döden nalkas,
kanske bär hon på den slutliga befrielsen,
lidandets eviga slut.
Döden nalkas
smygande som tre rådjur i skogen
hon nafsar försiktigt med sin blöta nos
på mitt huvudhår som på gräset på en sommaräng.
Döden nalkas.

Det bästa sker i hemlighet

En räv i natten smyger sig kring husknutarna.
Livet smyger sig kring civilisationens knutar.
Det bästa sker i hemlighet.

Arkeologi

mullret
av den sedan årmiljoner döda
Jättefågelns vingslag

nådde mig en dag

jag förlamades

av ljuset

Boksamlarens natt

När det blev natt
tog han och samlade de få
glödande kolbitarna som låg utspridda,
samlade dem i en liten hög
för att elden skulle brinna så länge som möjligt.
Det blev kallt, och han kurade ihop sig intill glöden,
De glödande kolbitarna var alltför få,
dessa författare och böcker
som han hade samlat och samlat i många år,
destillerat ut ur världshistorien som man tvättar guld.
De var alltför få nu när det blev natt och kallt,
han hade behövt fler, men de flesta dög inte
när det verkligen gällde.

Edens väktare

Det är natt. Väktare patrullerar på gatorna
kring de rikas himmel - ett shoppingcenter.
Där utanför ligger några hemlösa och sover.
De hemlösa är bland väktarnas värsta fiender,
de hemlösa och de romska tiggarna,
detta pack, dessa löss på samhällskroppen
-enligt väktarnas mening.
Deras uppgift är att se till
att de rika förblir i himlen
och de fattiga i helvetet.

Salig du som fattig går

Salig du som fattig går
utan så stora krav på livet
nöjd med din enkla lott och står
på god fot med allt som är dig givet.
Salig du som med allt är vän,
på god fot med naturen och döden.
Dig skadar ej döden så hårt som den
som ska härska och befalla sina öden.

Salig du som kan somna in
på din post, med gott samvete.
Dig blir icke döden så tung, men din
gode herde som för dig på bete.
Du skall beta vid den eviga vilans vatten där
och barn och vänner skall finna i dig glädje,
de ska näras av ditt minne och ha dig kär,
det är nog, det kan du nog medge.

Förvandlingen i skogen

På en av mina många långa vandringar
med bara fötter, utan mat i säcken,
kom jag in i en av dessa skogsförvandlingar
som stundom lockar människor bort till näcken.

Det var en visa skogen sjöng, som fick mig
att tappa sans och fattning för en stund.
Jag klädde genast av mig naken, för att ej
någonsin mer tilltäppa själens mun.

Jag rullade mig runt på skogsängsmarken,
extatiskt som på förste Adams tid,
alltmedan larverna de sjöng i barken
och solen den lyste så blid.

Då kom den över mig, den dunkla anden
som stundom lockar mig att ta farväl
av allt, och stilla smyga ut mot randen
och i vildmarken förlora min själ.

Jag vill inte börja jobba

Jag vill inte börja jobba.
Jag jobbar redan. Jag är anställd
av Moder Jord. Jag jobbar för
Det Nya Jerusalem,
paradiset på jorden,
som ska byggas genom permakultur
och skogsträdgårdar.
Jag jobbar för att åkrarna ska bli till skogar.
Samhället har kommit för sent till mig,
jag är redan anställd, och betalar skatt
enbart till mitt enda fosterland, Moder Jord.
Jag vägrar att betala skatt till dödsmaskineriet.
Jag vägrar tjäna civilisationen.
Nej, Det Nya Jerusalem skall byggas
genom bildning och permakultur.
Vi skall förfina och levandegöra själen och jorden,
och få betongförgrovningen på fall,
så att skogarna, mullens förfinade, levande bildning
kan få växa sig starka igen,
fulla av fruktträd, nötträd och bärbuskar.
Djuren är mina arbetsgivare.

Arvo Pärts stumma musik

Arvo Pärt lagar underliga ljud
Peak sound, ljudtoppen, den-klassiska-musik-toppen
innan allt börjar tystna,
han lagar underliga sorgeljud,
en djup, djup sorg över allt som gick fel,
en sorg över framtida generationers svåra öde,
en nästan stum sorg,
där döden är överallt närvarande,
han komponerar för framtida generationer, stum av sorg,
denna förstummade requiem-musik.

Det nakna folket

Det berättas om ett bondefolk i Flaten
att de strävade från morgon till kväll
för att kunna duka fram den knappa maten
varje dag i sitt fattiga tjäll.

Så hade det varit så länge
man mindes, och skulle fortgå
så länge naturen var den stränge
efter syndafallet karga tistelvrå.

Men så kom det en dag ett naket folkslag
av en svävande, drömmande natur
som ett underligt, mystiskt vinddrag
helt utan att man fattade hur.

De ropade till i en björkklunga
så att blodet det isade till.
Det var deras sätt att sjunga
som fick hjärtats puls att stå still.

De sjöng inga riktiga sånger
på ett språk som det gick att klura ut.

Det var den urgamla sången
som aldrig tar slut.

Det var inte möjligt att förnimma
vad den sången handlade om
innan den fruktansvärda timma
för det slutliga avslöjandet kom.

Det var drängen Robert, son till smeden
som tog matpaus och följde efter dem
när de åter försvann emellan träden
bort mot floden Betlehem.

Det var när det plötsligt blev tvärstopp
vid den slingrande flodens jättelind
som ett ljusskén föll på Roberts drängkropp
som nästan gjorde honom blind.

Det var deras sätt att lustfyllt äta
av det frodiga jätteträdets blad
som fick drängen att lamslagen leta
sig tillbaka till sitt hem och sin stad.

Han förtalde, väl framme i Flaten
för sin väntande far, en gammal smed:
"Vi har slitit förgäves för maten.
Man kan leva av blad från skogens träd."

Sov huden människolik

Sov huden människolik
över luftens dallrande morgonsträngar,
jag

Sov, smetade min hud över rummets ögon,
ögonlock över luftens torra blindhet,
jag

Sov, sov natten! Sov den över dagen
som människohud,
jag

sov, älskade. Sov i Gud. Sov över hud.
Sov huden människolik över Gud.

Andedräktar

luftar
vitar
tystar
gredelinar
hudar
grenar
armar
violinar

världar
strandar
världar
fågelboar
trädar
hudar
läppar
andedräktar

grenar
världar
gräsar
universar

grenar
världar
gräsar
universar

Tyst är kosmos

Tyst är kosmos.
En liten tid gör vi några märkliga ljud,
sedan återgår allt till den tystnad
det kom ifrån, till ursprunget.
Tyst är kosmos. Ingen Gud
är där och bryter tystnaden.
Och ljuden från civilisationen -
knappt märkbara.

Jag havar i ljus

Jag havar i ljus.
Jag ljusar i hav.
Hav jagar i ljus.
Hav ljusar i jag.
Ljus havar i hav.
I havar jag ljus.
Jag i havar hav.
Ljus hav jagar i.
Jagar ljus hav hav.

Jag svinner i ljus.
Jag ljusar i svinn.
Svinn jagar i ljus.
Svinn ljusar i jag.
Ljus svinner i svinn.
I svinner jag ljus.
Jag i svinner svinn.
Ljus svinn jagar i.
Jagar ljus svinn svinn.

Jag gråter i ljus.
Jag ljusar i gråt.
Gråt jagar i ljus.
Gråt ljusar i jag.
Ljus gråter i gråt.
I gråter jag ljus.
Jag i gråter gråt.
Ljus gråt jagar i.
Jagar ljus gråt gråt

Drömd på peruanska

drömd på peruanska
simmad till vaknad på svanska
vaggad till mig på älskad digska
flerad på ömska
tårad till liv på drömska
broad till man på tjejska

äten på brödska
viskad på sprödska
lockad mot skog på livska
armad på lövska
fotad på klövska
levd mot en hind på blivska

skådad på fjällska
sinad till dagg på källska
gråten till solnedgångska
drömd på peruanska
simmad till lövfall på svanska
sjungen till mig på svanesångska

Jag tar din hand

jag tar din hand och går med dig dit myror gråter
jag skog din hand och går med dig dit myror gråter
jag liv din hand och går med dig dit myror gråter
jag tar din hand och går med dig dit myror gråter

jag tar din hand och går med dig dit floder gråter
jag hav din hand och går med dig dit floder gråter
jag strand din hand och går med dig dit floder gråter
jag sakta ljud din hand och går med dig dit floder gråter

jag tar din hand och går med dig dit kvällar gråter
jag löv din hand och går med dig dit kvällar gråter
jag djur din hand och går med dig dit kvällar gråter
jag skymnigt grodedöd din hand och går med dig dit kvällar gråter

jag tar din hand och går med dig dit människor rinner
jag gråt din hand och går med dig dit människor rinner
jag rinner din hand och går med dig dit människor rinner
jag stilla människor din hand och går med dig dit människor rinner

Sånger

(de flesta sångerna är tonsatta av mig)

Hövding Seattles klagosång över vite man

O vite man, o vite man,
man kan aldrig köpa röd mans land.
O vite man, o vite man,
hur kan röd man äga alls sin Mor?

O vite man, o vite man,
man kan aldrig äga skogens doft.
O vite man, o vite man,
som kan skända sina fäders stoft.

O vite man, o vite man,
man kan aldrig äga hundens hals,
O vite man, o vite man,
som gör Store Anden till sin slav.

O vite man, o vite man,
man kan aldrig äga kvinnans kropp,
O vite man, o vite man,
som kan se på kvinnan som ett ting.

O vite man, o vite man,
ordet äga finns ej på vårt språk.
O vite man, o vite man,
som kan tala ett så konstigt ord.

O vite man, o vite man,
ack när skall du vakna ur din dröm,
O vite man, o vite man,
denna långa, onda ägardröm.

O vite man, om inte nu,
så en gång tvingas du vakna ur din dröm,
när dina förfäder kallar dig tillbaka till din moder Jorden.
Då skall du vakna och se dig omkring – och se att du ingenting
äger. Att ägandet var en dröm.

Nattens valp

O, den nattens nos
som kysste mig.
O, den mörka nattens valp
som kysste buren i min själ.

Refr: O, den mörka nattens valp,
o, den mörka nattens valp
som kom till mig en dag
med sin blöta nos.

Nattens mörka hundskall
som ljuder i min cell
gör den till en livmoder,
en öm violoncell.

Djurlikhetens glädjesång

Jag sjunger glädjesång
i evigheten lång
Min Mor Naturen vilar
i gränslöst majestät
Som klara solen ler hon
och går med lätta fjät
:/: Hon är Modern min :/:

O Moder Jord, så mild
dig längtar jag så till
Kom varma famn att värma
till liv min döda djurlikhet
Låt mig dig efterhärma
som aporna i lekfullhet
:/: Drag mig efter dig :/:

Är ej Naturen mild
som med oss leka vill
Vi alla har fördärvat
i lag och straff vår väg
Och så har hon förvärvat

oss djurens salighet.
:/: Vore vi än där :/:

Var är väl glädje lik
den uti djungelrik
där alla djuren kväder
en ny och ljuvlig sång
som åskans jubelväder
och urbasuners klang.
:/:Vore vi än där :/:

("Jeg synger julekvad", norsk julpsalm, är förebild)

Sången

Vill du gå med mig dit ut
där stjärnor föds och dör,
dit höstlövens irrfärd är gången?
Där vår sorgsna väg tar slut
och där till sist vi hör
den avlägsna, drömlika sången.

Min bottendörr

Vän som jag inte känner,
jag känner dig väl ändå,
för bara jag inåt ränner,
ner till min bottendörr,
ser jag ditt namn därpå.

Vän som jag hemligen känner,
som del av min egen kropp,
titta, din själshuds ränder
smeker sig sakta opp
genom mitt väckta hopp.

Var gång jag tårögd ser mot
historiens horisont,
då uppgår ett litet solklot
jag känner igen från förr:
det är min bottendörr.

Till min medmänniska

Tack min medmänniska för att du finns till,
att du ser på mig som din bror.
Kanske anar vi bortom vårt grå vardagsdrill:
vi är närmare släkt än vi tror.

I vårt djupaste schakt där bor det ett barn,
en som inte om splittring vet.
Hon med andra barn leker som ett enda garn,
med sin fiende i hemlighet.

När det regnar då gråter himlen av fröjd,
bara över att du finns till.
Moder Skogsmörker välver sig över dig böjd,
som en snäckmor med pärlan så lill.

Är du gift med universum

:/:Är du gift med universum,
ett med varje människa du möter på din väg,
då är det sekundärt om du har partner eller ej.:/:

En skogsdans

Löven piskar mig i ansiktet,
spränger regnkraft på min bara överkropp,
jag skuttar vidare på den
av silverklara pölar fyllda skogsstigen:
och jag känner barndomen
födas i mitt inre när jag plaskar i,
och pölen doftar nyfödd skog,
den doftar mina inre barndomsskogar!

Refr: Åh! Jag känner styrkan i mina ben,
vad nakenhetens luft är ren
när jag virvlar genom skogen!
Åh! Den vilda doften av en nyvåt skog
erotiskt plaskar kring min bara fot:
skogen virvlar kring mitt ben.

Indianen kommer upp i mig,
upp kommer Tarzan och upp kommer Robin Hood,
och sagan skriver in mig på
de lövens skälvningar som sagor alltid skrivs på,
och jag känner skälvningen

och vet att livet bara föds i den,
att en gång skall maskrosen
genomspränga borgerlighetsbetongen!

Naturmystisk uppståndelse

O, hur gärna jag skulle vilja
försvinna för gott i en jätteskog,
och slutligt förenas med allt icke-mänskligt
och aldrig komma tillbaka mer.

En ofattbar längtan har gripit mig efter
förening med resten av skapelsens liv
Att uppgå i gudomens väldiga källa
och glömma att jag nånsin var utanför.

O, måste jag vänta till fysiska döden
innan jag helt kan smälta in
i detta brusande LIV som omger mig
och suger mig in i sin ström.

Kanske kunde jag dö före döden
såsom den heliga mystikern lärde
Men vad är det då som mig håller tillbaka,
jag som har dött från all civilisation.

Måste jag en gång gå fullständigt vilse
i jätteskog för att finna den där

hemliga platsen som bara kan finnas
slumpvis av vilsegången själ.

O, hur gärna jag skulle vilja
förvandlas i kroppen till djurlikhet
ensam i jätteskogens mörker
med gudomen dallrande i min själ

Vaggvisa

Mörker är skogens mor,
natt är jordens hamn.
/: Nu skall min lilla sol
Få vila i dess famn.:/

Mörker är granens säng,
natt är gräsets bo.
/:Ljuslill, du fann din bädd
i pappas (mammas) mörka ro.:/

Mörker är skogens mor,
natt är jordens famn.
/:Även för vilsna barn
Som inte vet sitt namn.:/

Meningslöshetens vaggsång

/: Så har allt sjunkit ner,
allt har sjunkit ner,
och min kropp har blivit säng för allting. :/
Bara några rökbloss från meningens pipa
leker ännu kockhatt på en spindel.
Så har allt sjunkit ner,
allt har sjunkit ner mot jorden –
bara luften står kvar,
samlar sina tankar för att sakta porla ner mot strupen.

Livets mening rinner mot ordlöshetens källa.

En kattuggla krämtar, tar ett kraftigt tag med vingen
om sin strupes sträng
och släpper den i nattlig klagan;
hoaropet ut – och nu stiger det åter
ett rökbloss från meningens pipa.
Och sen sjunker det ner,
hoaropet,
ner mot jorden,
kryper sakta, sakta ner,
trycker ömt sin vita kind mot min.
Jag lyfter hoaropet upp på axeln,
och sedan går jag själv ner mot jordens vagga,
/: och så lyfter jag på hjärtat,
stiger ner i kroppen,
och min kropp har blivit säng för hela världen.:/

Livets mening rinner mot ordlöshetens källa.

Hem till jorden

Nu har de sista andetagen samlats
i Betlehem, som herdar på en äng.
För att gå hem,
för att gå hem till jorden.
Nu samlas andetagen,
en och en.

Ett Ord blev människa, tog sin boning bland oss,
och änglar sjöng det över herdars gång.
Mitt eget ord
har alltid blivit jorden.
Min barndom sjunger
över skogens sten.

Se, när man pratar om dem, kommer trollen.
Och skriften säger; ske dig som du tror.
Men hjärtat mitt,
det talas utav jorden.
Nu samlas undrens troll
för att gå hem.

Nu har de sista andetagen samlats
i Betlehem, som herdar på en äng.
För att gå hem,
för att gå hem till jorden.
Nu samlas andetagen,
en och en.

Bron över floden mig

Det sjunker ner
sjunker ut en bro
blåser ut en bro över floden mig
det leker ner
leker ut en bro
andas ut en bro över floden mig

röder ner
röder ut en bro
färgar ut en bro över floden mig
elvar ner
elvar ut en bro
flerar ut en bro över floden mig

tallar ner
tallar ut en bro
skogar ut en bro över floden mig
ormar ner
ormar ut en bro
djurar ut en bro över floden mig
gråter ner
gråter ut en bro
blyges ut en bro över floden mig
stammar ner
stammar ut en bro
vågar ut en bro över floden mig

havar ner
havar ut en bro
flodar ut en bro över floden mig
migar ner
migar ut en bro
utar ut en bro över floden mig

den långe, ensamme floden mig

Du levs till blomma

Du levs till blomma och talas i allt
som grodar mot vattnet blyghet.
Du kammas mot sommaren gräst och tallt
och simmas till löv och flyghet.

Din djurhet är ymnig med myrors sång
i klippor som levt av drömhet.
I grodande revor mossar den trång
och fuktas mot skymnig ömhet.

Du träds genom löven mot svanedöd,
du människas mot duvande fröhet.
En dag bevattnas med maskhetens bröd
då allt ses med grodor och snöhet.

Det vadar ner

Det vadar ner i min havets ljusa,
mossar längs kanterna stilla och bröst.
Det naglar ner i min havets susa
i min havets susa röst.

Det klipprar ner i min armens mjuka,
kvinnar längs kanterna sandsus och spröd.
Det klamrar ner i min armens kruka,
i min armens kruka stöd.

Det videungar min vinterns hjärta,
havar längs kanterna mossa och mjuk.
Det mammar ner i min vinterns svärta,
i min vinterns svärta duk.

Det strandar in till min änders fjäder,
världar längs kanterna märken och matt,
det vadar in till min änders fäder,
till min änders fäder att.

Personer som nämns i diktsamlingen:

Andreas Björsten: Född 1959, estradpoet och f.d ordförande i Romantiska Förbundet, ett litterärt sällskap som vill värna om romantikens tradition. Björsten har utgivit fem diktsamlingar på små förlag, och har stått på barrikaderna i striden mellan språkmaterialister och romantiker. Han skriver på kollektivbloggen Den Blinde Argus. Han är en nära, kär vän till mig.

István Molnár: Född 1950. Ungersk poet och romanförfattare, bosatt i Stockholm sedan unga år (1971). Doktor i teatervetenskap vid Stockholms Universitet. Har kommit ut med en deckarroman, Fjärilens tredje val, på Ordfronts förlag 1996, och med flera diktsamlingar. En nära, kär vän till mig.

Hövding Seattle: (1786-1866) Indianhövding från delstaten Washington i USA. Berömd för det tal som han höll i 1854, och som trycktes 1887, kallat ”Seattles tal”. I den vädjade han till de vita om att respektera indianernas rättigheter. Sången ”Hövding Seattles klagosång över vite man” är inspirerat av detta tal.

Arvo Pärt: Född 1935. Estnisk kompositör, bosatt i Estland. I fem år har han (enligt Wikipedia) varit den mest spelade kompositören i världen. Han är i sin musik mycket inspirerad av rysk kyrkomusik, och gregoriansk musik. Han är själv religiös, tillhörande den ortodoxa kyrkan.

Mose: (beräknas ha levt på 1300-talet f.Kr. av de som tror att han existerat) En mytisk profet i Gamla Testamentet i Bibeln, som är känd för att ha befriat Israels folk från slaveriet/fångenskapen under Farao i Egypten, och lett dem genom öknen till det förlovade landet, Kanaan eller Israel. Det är i hans egenskap som befriare från fångenskap som Mose figurerar i dikten ”Duvförsäljaren”. Här är Mose/Jesus duvornas befriare, jämsides med Israels folks befriare.

August Blanche: (1811-1868) Svensk skönlitterär författare, journalist och politiker. Känd Stockholmsskildrare som uppskattades mycket av Per Anders Fogelström. Omtyckt för sitt sociala och demokratiska patos.

Platser som behöver förklaras:

Sherwoodskogen: (förekommer i dikten ”Förlåtelsens örn) Robin Hoods berömda skog, där han bodde med sina fredlösa. Den ligger i Nottinghamshire, och är en verklig skog. Man tror däremot att Robin Hood var en mytisk figur.

Fenomen och begrepp som behöver förklaras:

Shekina: Innebär bokstavligen ”inneboende” (ordet kommer från Hebreiskan), och används inom judisk mystik för att beteckna Guds inneboende i skapelsen. Betyder också ”Guds närvaro” eller ”Guds härlighet”. Den flamma som man förmodade brann över förbundsarken i Tabernaklet och templet i Jerusalem, kallades för ”Shekinah-flamman”. Shekinah ansågs vara Guds feminina aspekt.

Permakultur: (förekommer i dikten ”Jag vill inte börja jobba”) är ett övergripande ekologiskt designsystem, som siktar till att bygga ekologiskt hållbara system, vare sig det är inom odling, byggnadskonst, ekonomi eller stadsplanering. Men främst har det kommit att stå för en slags ekologisk odling där man försöker efterlikna naturens resilienta ekosystem inom sitt sätt att odla. Skogsträdgårdar, kompostering och täckodling är typiska permakulturfenomen.